

סוג הבחינה: בגרות
מועד הבחינה: קיץ תש"ף, 2020
מספר השאלון: 006281
נספח: חוברת דפים ממסכת קידושין

תלמוד

מסכת קידושין

הוראות לנבחן

א. משך הבחינה: שעתיים וחצי.

ב. מבנה השאלון ומפתח ההערכה: בשאלון זה שלושה פרקים.

פרק ראשון	—	(10x4)	—	40 נקודות
פרק שני	—	(11x4)	—	44 נקודות
פרק שלישי	—	(4x4)	—	16 נקודות
סך הכול	—			<u>100 נקודות</u>

ג. חומר עזר מותר בשימוש: אין.

ד. הוראות מיוחדות: אין.

כתוב במחברת הבחינה בלבד. רשום "טיוטה" בראש כל עמוד המשמש טיוטה.
כתיבת טיוטה בדפים שאינם במחברת הבחינה עלולה לגרום לפסילת הבחינה.

ההנחיות בשאלון זה מנוסחות בלשון זכר ומכוונות לנבחנות ולנבחנים כאחד.

בהצלחה!

השאלות

פרק ראשון (40 נקודות)

ענה על ארבע מן השאלות 1-5 (לכל שאלה – 10 נקודות).

1. האישה נקנית, האיש מקדש

א. "האישה נקנית" – מדוע נכתב במשנה "האישה נקנית" ולא "האיש קונה"? ענה לפי ה"איבעית אימא" בגמרא. (2 נקודות)

ב. עיין בדברי הרב אריה לייב הכהן ("אבני מילואים") שלפניך, וענה על השאלות שאחריהם. לבאר תורת קניין כסף דכהן דאוכל בתרומה, ואימת נקרא "קניין כספו" (ויקרא, כ"ב, י"א) דכהן. ... ומילתא דפשיטא שאין האישה קנויה לבעל קניין ממון. דהא מעשה ידיה לבעלה אינו אלא מדרבנן תחת מזונותיה (כתובות, מז, ע"ב), ואילו אמרה "איני ניזונת ואיני עושה", מעשה ידיה שלה. וארוסה אפילו מדרבנן מעשה ידיה לעצמה (משנה כתובות, ה', ב'). ואם כן אין לו על הארוסה שום קניין ממון. ואפילו הכי דין תורה אוכלת בתרומה, ומקריה "קניין כספו" ולא אשכחן שום תנא דפליג אהא. אם כן מבואר להדיא דאף על גב דכל קניין ממון שבה גוף ופירות לעצמה, מכל מקום כיוון שקניין איסור שבה לבעל במה שמיוחדת לו ואסורה על כל העולם משום אשת איש, משום הכי מאכילה בתרומה דין תורה. (הרב אריה לייב הכהן, אבני מילואים)

(1) ה"אבני מילואים" הוכיח "שאיין האישה קנויה לבעל קניין ממון". הסבר את ההוכחה של ה"אבני מילואים".

(2) על פי ה"אבני מילואים", ציין מהו סוג הקניין שבו האישה נקנית, והסבר כיצד קניין זה בא לידי ביטוי.

(4 נקודות)

ג. עיין בדברי הרב יהושע יגל שלפניך, וענה על השאלות שאחריהם.

האב המקדש את בתו והאישה המתקדשת, אינם מעבירים בקניין הקידושין כל בעלות על האישה לאיש המקדש. את עניין הקידושין יש להבין כהתקשרות הדדית בין המקדש והמתקדשת, היוצרת שיעבוד הדדי לחיי אישות, ומטילה עליהם חובות הדדיים המפורשים בתורה. וזה לשון הר"ן (על הרי"ף, גיטין, ג, ע"א): "שאיין אישה זו ממונו של בעל, אלא ברשות עצמה היא להינשא..."

ראיה גדולה דאין כאן גדר של בעלות: שהרי מבואר להלן (קידושין, ד, ע"ב) דהוה סלקא דעתן דגם אם האישה נתנה כסף למקדש היא מתקדשת, "כתב רחמנא כי יקח' ולא תיקח".

(הרב יהושע יגל, נתיבות יהושע, חלק ב, קידושין סימן א, עמ' קטז)

(1) הרב יהושע יגל טען שבקניין קידושין אין מעבירים לאיש המקדש בעלות על האישה.

אם כן, מהי מהות הקידושין לדעתו?

(2) על פי הרב יהושע יגל, הסבר את הראיה מן הגמרא שאין בקידושין גדר של בעלות.

(4 נקודות)

2. קניין בהמה גסה

א. בעמודה הימנית בטבלה שלפניך יש ציטוטים מן המשנה ומן הגמרא.

העתק למחברתך את הטבלה, ובנוגע לכל אחת מן המילים המודגשות בקו – ציין אם הכוונה לקניין משיכה, לקניין מסירה או לשניהם. ענה על פי הדעה של רש"י (כפי שהסבירו בעלי התוספות את דעתו) ועל פי הדעה של ר"י. (4 נקודות)

ר"י	רש"י	
		"בהמה גסה נקנית <u>במסירה</u> "
		"דרש רב בקימחוניא בהמה גסה נקנית <u>במשיכה</u> "
		"אשכחינהו שמואל... והאנן <u>במסירה</u> תנן"

ב. הקושיה השלישית שמובאת בתוספות על רש"י פותחת במילים: "ועוד קשה דבגמרא בעו פיל לר' שמעון...!".

הסבר קושיה זו. בתשובתך הסבר מדוע אי אפשר לקנות מציאה ונכסי גר באמצעות מסירה. (3 נקודות)

ג. (1) הסבר את התירוץ של בעלי התוספות לקושיה שהסברת בסעיף ב.

(2) הסבר מדוע הקושיה אינה קשה לפי שיטת ר"י.

(3 נקודות)

3. כיבוד הורים מול מצוות אחרות

א. בנוגע למחלוקת אם כיבוד הורים הוא "משל אב" או "משל בן" פסקו בעלי התוספות שההלכה היא כמאן דאמר "משל אב", אולם במקרה שלאב אין כסף ולבן יש כסף – חייב הבן לפרנס את אביו.

הסבר שתיים מן ההוכחות של בעלי התוספות לפסיקה זו. (4 נקודות)

ב. (1) עיין בדברי הרב פנחס לוי איש הורוויץ ("פנים יפות") שלפניך, וענה על השאלה שאחריהם.

במדרש לך לך – "לך אני פוטר מכיבוד אב ואם" (מדרש אגדה, בראשית, יב). נראה פירושו, דאם אביו בחו"ל אין מצוות עליית הבן בארץ-ישראל דוחה מצוות כיבוד אביו. ודווקא לך אני פוטר משום דתרח אינו עושה מעשה עמך, אבל לאחֵר אין מצוות עליית ארץ-ישראל דוחה מצוות כיבוד. דהוה אמינא דהואיל דעליית ארץ-ישראל מצווה רבה היא, כמו שכתוב: "כל הדר בחו"ל כמו שאין לו א-לוה" (כתובות, קי, ע"ב), ועוד שאמרו חז"ל בריש יבמות (ו, ע"א): "יכול אמר לו אביו היטמא, או שאמר לו אל תחזיר, יכול ישמע לו? תלמוד לומר: איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו – כולכם חייבים בכבודי". והכא נמי כיוון שכולם מצווים על עליית ארץ-ישראל, לכך אמר "ואין אני פוטר לאחֵר". מכל מקום אם היה דירתם בארץ-ישראל ואביו הלך לדור בחו"ל, אין הבן מחויב לעבור בקום ועשה לילך מארץ-ישראל לחו"ל.

("פנים יפות" על התורה, ריש פרשת לך לך, מובא בשו"ת "ציץ אליעזר" לרב אליעזר וולדינברג)

על פי בעל "פנים יפות", כאשר יש סתירה בין רצון ההורים ובין ישיבה בארץ-ישראל – באיזה מקרה חובה לשמוע בקול ההורים, ובאיזה מקרה אין לשמוע בקול ההורים?

(2) עיין בדברי הרב שאול ישראלי שלפניך, וענה על השאלה שאחריהם.

... מי שנמצא ליד הוריו בחו"ל והוא מטפל בהם ומסייע על ידם אין עליו מצוות עלייה לארץ-ישראל, ואפילו אם לא יאמרו לו ההורים שהם מתנגדים לעלייתו, מצווה ועומד הוא להישאר לידם ולכבדם, אולם אם ממילא אינו על ידם, וכן אם אין ההורים צריכים את שימושו, והם מוחלים לו על זה גם בהיותו לידם, אלא שהם מתנגדים לעלייתו לארץ-ישראל מאיזו סיבה שהיא, בזה אינו חייב לשמוע להם: אדרבא מצווה ועומד הוא לקיים המצווה שהוא והוריו חייבים בה.

(הרב שאול ישראלי, "עליה לארץ-ישראל בניגוד לרצון ההורים", עמוד הימיני, סימן כב)

על פי הרב שאול ישראלי, אדם שהוריו מתנגדים לעלייתו לארץ-ישראל – כתוב מקרה אחד שבו הוא אינו מחויב לשמוע בקולם, והסבר מדוע אינו מחויב לשמוע בקולם במקרה זה.

(6 נקודות)

4. כבוד תלמיד חכם וכבוד רבו

- א. (1) כתוב מקרה אחד שבו צריך "לעשות הידור" לרב אף שאין צריך לעמוד מפניו.
 (2) כתוב מקרה אחד שבו תלמיד אינו צריך לעמוד מפני רבו משום שאין הידור בקימה זו.
 (3 נקודות)

ב. עיין בדברי הרב משה פיינשטיין ("אגרות משה") שלפניך, וענה על השאלה שאחריהם.

... וצריך לומר דיש להסתפק בחיוב כבוד תלמיד חכם שחייבה תורה, אם הכבוד הוא להתורה, שכמו בתורה כתובה על ספר צריך ליתן לה כבוד, כך חייבה תורה ליתן כבוד להתורה שבאדם שלמדה, אבל להאדם עצמו לא שייך חיוב הכבוד. או דהכבוד חייבה התורה ליתן להאדם שהשיג בעמלו, בכוחו ובכישרונותיו שנתן לו ה' יתברך את חוכמת התורה, ולא להתורה שבו דלא נחשב זה בעין כמו בכתובה על ספר, רק להאדם שנתגדל כל כך שהשיג חוכמת התורה, החשיבתו תורה וחייבה שיינתנו לו כבוד.

ויש לפרש זה בטעם הסלקא דעתך דרבא, ו"ההדר אמר רבא" בקידושין, דף ל"ב, ע"א-ע"ב. דמתחילה שאמר רבא: שהרב שמחל על כבודו אין כבודו מחול, ודחה ראיית רב יוסף דכבודו מחול ממה שהקב"ה מחיל ליקריה, משום ד"הקב"ה עלמא דיליה הוא ותורה דיליה היא מחיל ליה ליקריה" אבל תלמיד חכם תורה לאו דיליה היא, היה סבור שהכבוד הוא להתורה שבו. ול"הדר אמר רבא" שיכול למחול, משום ד"תורה דיליה היא, דכתיב 'ובתורתו יהגה יומם ולילה', "סובר שהכבוד הוא להאדם על שהשיג בעמלו, בכוחו ובכישרונותיו חוכמת התורה, ונחשב מחמת זה תורה דיליה ויכול למחול.

(הרב משה פיינשטיין, שו"ת "אגרות משה", אורח חיים, חלק ב, סימן לד)

על פי ה"אגרות משה", יש שני טעמים אפשריים לחובה לכבד תלמיד חכם. על פי שני הטעמים שב"אגרות משה", הסבר את דעת רבא בתחילה ואת דעתו לאחר שחזר בו. (4 נקודות)

ג. עיין בדברי הרמב"ם שלפניך, וענה על השאלה שאחריהם.

אף על פי שיש רשות לחכם לנדות לכבודו, אינו שבח לתלמיד חכם להנהיג עצמו בדבר זה, אלא מעלים אוזני מדברי עם הארץ ולא ישית ליבו להן כעניין שאמר שלמה בחוכמתו "גם לכל הדברים אשר ידברו אל תתן לבך" (קהלת, ז', כ"א). וכן היה דרך חסידים הראשונים שומעים חרפתם ואינן משיבין (שבת, פח, ע"ב), ולא עוד אלא שמוחלים למחרף וסולחים לו. וחכמים גדולים היו משתבחים במעשיהם הנאים ואומרים שמעולם לא נידו אדם ולא החרימוהו לכבודן (ירושלמי, מועד קטן, ג', א'), וזו היא דרכם של תלמידי חכמים שראוי לילך בה. במה דברים אמורים, כשביזהו או חרפהו בסתר, אבל תלמיד חכם שביזהו או חרפו אדם בפרהסיה, אסור לו למחול על כבודו, ואם מחל – נענש, שזה ביזיון תורה. אלא נוקם ונוטר הדבר כנחש עד שיבקש ממנו מחילה ויסלח לו (יומא, כג, ע"א).

(רמב"ם, הלכות תלמוד תורה, פרק ז, הלכה יג)

על פי הרמב"ם, תלמיד חכם שביזו אותו – כיצד עליו לנהוג? בתשובתך הבחן בין שני מצבים. (3 נקודות)

5. שלוחו של אדם כמותו ואין שליח לדבר עבירה

א. על פי הגמרא, בנוגע למעילה יש שליח לדבר עבירה.

על פי רש"י, תאר את המקרה המובא בגמרא. (2 נקודות)

ב. עיין בדברי הרב יעקב ישראל קנייבסקי, הסטייפלר ("קהילות יעקב"), שלפניך, וענה על השאלות שאחריהם.

... והסמ"ע (חושן משפט, סימן קפב, ס"ק ב) מבאר סברת דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין, דיכול המשלח לטעון הייתי סבור שלא ישמע לי, ומצד המשלח ליכא גמירות דעת לשליחות הזה. ונראה שזהו דעת התשב"ץ ופסקו ברמ"א (חושן משפט, סימן שפח, סעיף טו) דהיכא דהשליח מוחזק לעשות עבירה זו, שפיר חייב המשלח. ועיין שם בש"ך (ס"ק סז) שביאר טעמו משום דהכא לא שייך דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין דוודאי שהשליח ישמע לו כיוון שהוחזק בכך. ומבואר דמפרש עניין דברי הרב ודברי התלמיד משום לתא דהמשלח, שסבור שלא ישמע לו, דמשום הכי כשמוחזק השליח בזה לא שייך לטעון שסבור המשלח שלא ישמע לו.

(הרב יעקב ישראל קנייבסקי, קהילות יעקב – קידושין, סימן לט)

(1) על פי הסברו של הסמ"ע, מדוע אין שליח לדבר עבירה בדרך כלל?

(2) על פי הסבר זה, כתוב באיזה מקרה יש שליח לדבר עבירה, והסבר מדוע.

(4 נקודות)

ג. עיין בדברי הרב אשר וייס שלפניך, וענה על השאלות שאחריהם.

מבואר בגמרא (קידושין, מב, ע"ב) דאין שליח לדבר עבירה, משום דדברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין. ונתחבטו האחרונים בביאור סברא זו...

ונראה ביאור הדברים לעניות דעתי, דהינה זו הייתה הנחה פשוטה בעיני חז"ל דאי אפשר ששני בני אדם יתחייבו על חטא אחד, דהיינו המשלח ושליחו. דאם השליח חייב ואין אנו מייחסים את מעשהו למשלחו, אין משלחו חייב בדין. ואם מעשה השליח מתייחס למשלח והוא חייב עליו, על כורחך אין לחייב את השליח, ואי אפשר לחייב את שניהם על מעשה העבירה...

ושוב קבעו חז"ל בעומק סברתם דעל כורחך אי אפשר לפטור את השליח שהרי חוטא הוא ופושע. ומהיכי תיתי לפוטרו, וכי הותר לו לעבור את דברי הרב כדי לשמוע דברי התלמיד? דבוודאי הווי השליח חוטא אף אם יש שליח לדבר עבירה דאין דין שליחות בסגולת הדברים והשליח הרי חטא בפועל... ואם כן מובן קביעת סברתם של חז"ל דכיון דיש לו לשמוע דברי הרב, בוודאי יישא הוא בעונשו, וכיון שהשליח חייב שוב אין לחייב את משלחו דלא יתחייבו שניים על אחד.

ולפי זה חידשו התוספות דכל זה ניחא כשהשליח הוא מזיד, דאז אין לפוטרו בשום פנים וממילא על כורחך אין בזה דין שליחות ואין המשלח חייב. אבל כשהשליח הוא שוגג, יש לחייב את משלחו ולפטור את השליח, בזה לא שייך דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין... כיוון שלא עבר השליח על מצוות בוראו במזיד וכל חיובו אינו אלא דין תורה וכפרה ולא גדר עונש.

(הרב אשר וייס, "אין שליח לדבר עבירה", מנחת אשר – במדבר)

(1) על פי הרב אשר וייס, מדוע בדרך כלל השליח לדבר עבירה חייב ומדוע המשלח פטור?

(2) במקרה שהשליח לדבר עבירה שוגג – מדוע יש לפטור אותו?

(4 נקודות)

פרק שני (44 נקודות)

ענה על ארבע שאלות: על שלוש מן השאלות 6-9,

ועל שאלה 10 (שאלת חובה) (לכל שאלה — 11 נקודות).

6. רשות הגבוהה ורשות ההדיט

א. המשנה מציינת שני הבדלים בין קניין של חפץ להקדש ובין קניין של אדם רגיל.

כתוב את שני ההבדלים. (4 נקודות)

ב. "משכו במאתיים ולא הספיק לפדותו עד שעמד במנה נותן מאתיים".

(1) הסבר את המקרה שבציטוט.

(2) על פי הדין "רשות הגבוהה בכסף", הסבר מדוע במקרה זה לכאורה היה עליו לשלם מאה, והסבר מדוע

בכל זאת עליו לשלם מאתיים.

(7 נקודות)

7. כיבוד הורים

א. "חמישה בני סמכי הווה ליה לאבימי בחיי אביו וכי הווה אתא רבי אבהו קרי אבבא רהיט ואזיל ופתח ליה ואמר

אין אין עד דמטאי התם יומא חד אמר ליה אשקיין מיא אדאייתי ליה נמנם גחין קאי עליה עד דאיתער איסתייעא

מילתיה ודרש אבימי מזמור לאסף".

(1) כתוב בלשונך את המשפט המודגש בקו. בתשובתך ציין על מי נאמר "רהיט ואזיל...".

(2) "איסתייעא מילתיה ודרש אבימי מזמור לאסף" — הסבר דברים אלה לפי אחד מן הפירושים שברש"י.

[הערה: אין צורך לכתוב את תוכן הדרשה].

(4 נקודות)

ב. בגמרא מתוארים כמה מצבים שבהם הבן פטור מכיבוד הורים. כתוב שני מצבים, והסבר את סיבת הפטור

בכל אחד מהם. (4 נקודות)

ג. בתוספות מובא סיפור מן התלמוד הירושלמי על אדם שהתלוננה שבנה אינו מכבד אותה.

כתוב מי היה הבן, והסבר את התלונה של אימו. (3 נקודות)

8. מצוות עשה שהזמן גרמן

א. (1) "אמר רב יוסף... זהה לא מיפקידנא והא עבידנא".

על פי התוספות, רבנו תם למד מדברי רב יוסף שנשים יכולות לברך על מצוות עשה שהזמן גרמן.

הסבר את הלימוד של רבנו תם.

(2) על פי התוספות, מאיזה טעם היה אפשר לאסור על נשים לברך על מצוות עשה שהזמן גרמן?

(4 נקודות)

ב. (1) "כל מצוות עשה שהזמן גרמא... וכלל הוא הרי מצה... ותו והרי תלמוד תורה...".

הסבר את קושיית הגמרא.

(2) "אמר רבי יוחנן אין למדין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ".

הסבר את דברי רבי יוחנן, והסבר כיצד דבריו מתרצים את קושיית הגמרא המוזכרת בתת-סעיף הקודם, ב(1).

(7 נקודות)

9. איסור ייחוד

א. רב יהודה אמר בשם רב שההיתר במשנה לאישה להתייחד עם שני אנשים נאמר דווקא בנוגע לאנשים כשרים ולא בנוגע לאנשים פרוצים. הגמרא מנסה להביא סיוע לדברים שאמר רב יהודה בשם רב מן המשנה הזאת: "מוסרין לו שני תלמידי חכמים שמא יבוא עליה בדרך".

(1) מהו המקרה שעליו מדובר במשנה זו, ומהו הדין במקרה זה?

(2) מהו הסיוע ממשנה זו לדברים שאמר רב יהודה בשם רב על פי ההווה אמינא של הגמרא, וכיצד דחתה הגמרא סיוע זה?

(6 נקודות)

ב. "אמר רב... ואין אוסרין על הייחוד".

רש"י ובעלי התוספות נחלקו בנוגע לפירוש הדברים של רב "ואין אוסרין על הייחוד".

(1) הסבר את הפירוש של רש"י ואת הפירוש של בעלי התוספות.

(2) הסבר מדוע לא קיבלו בעלי התוספות את הפירוש של רש"י.

(5 נקודות)

שאלת חובה (11 נקודות)

ענה על שניים מן הסעיפים א-ג (לכל סעיף — 5.5 נקודות).

10. מבוא לתורה שבעל פה

א. (1) מהי "כנסת הגדולה", ומתי פעלה?

(2) העיקר השמיני משלושה עשר עיקרי האמונה שכתב הרמב"ם הוא "תורה מן השמיים".

על פי עיקר זה, מהי האמונה שיש להאמין בנוגע ל"צורת הסוכה והלולב והשופר והציצית והתפילין" שאנו עושים היום?

ב. (1) לפני כחצי שנה הסתיים מחזור נוסף של לימוד "הדף היומי".

מי ייסד את לימוד "הדף היומי", וכמה זמן נמשך לימוד התלמוד הבבלי כולו אם לומדים דף אחד ביום?

(2) על פי הרמב"ם, מדוע התלמוד הבבלי מחייב את כל ישראל?

ג. (1) כתוב מטרה אחת של רבן יוחנן בן זכאי בתקנות שתיקן לאחר החורבן.

(2) "לא תסור... ימין ושמאל - אפילו אם אומר לך על ימין שהוא שמאל או על שמאל שהוא ימין, לשון רש"י. ועניינו, אפילו תחשוב בליבך שהם טועים... תעשה כמצוותם" (רמב"ן).

על פי רמב"ן, מדוע יש לנהוג לפי פסיקת בית דין הגדול גם אם הם טועים?

שים לב: המשך הבחינה בעמוד הבא.

פרק שלישי – קטע שלא נלמד (16 נקודות)

לפניך סוגיה ממסכת קידושין, דף ס, ע"א-ע"ב.

למד את סוגיית הגמרא ואת פירוש רש"י, וענה על השאלות לפי ההוראה שבעמוד 11.

האומר פרק שלישי קידושין

מתני' האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאתן לך מאתים זו הרי זו מקודשת והוא יתן

גמ' איתמר רב הונא אמר והוא יתן רב יהודה אמר לכשיתן רב הונא אמר 'והוא יתן תנאה הוי מקיים תנאה ואזיל רב יהודה אמר לכשיתן לכי יהיב הווי קידושי השתא מיהא לא הווי קידושי מאי בנייהו איכא בנייהו 'שפשטה ידה וקבלה קידושין מאחר לרב הונא לא הווי קידושי לרב יהודה הווי קידושי ותנן גמי גבי גיטין כי האי גוונא 'האומר לאשה הרי זה גיטך על מנת שתתני לי מאתים זו הרי זו מגורשת והיא תתן 'איתמר 'רב הונא אמר והיא תתן רב יהודה אמר לכשתתן רב הונא אמר והיא תתן תנאה הוי מקיימא תנאה ואזלה רב יהודה אמר לכשתתן לכי יהיבה ליה הוא דהווי גט השתא מיהא לא הוי גט מאי בנייהו איכא בנייהו שנתקרע הגט או שאבד לרב הונא הוי גט לרב יהודה לא הוי גט

מתני' הרי את מקודשת לי. צפרוטה זו על מנת שאתן לך מאתים זו:

גמ' אמר רב הונא והוא יתן. לכשירצה 'וקידושין חלין למפרע משעת קידושין ומיהו מודה רב הונא דאם מת קודם שניתנו אינה זריכה חליפה שהרי לא קיים תנאו: וקובלה קידושין מאחר. קודם שקיים תנאו ואח"כ עמד זה וקיים תנאו: לרב הונא לא הווי קידושי. שני קידושין דהא גמרו קידושי ראשון למפרע: לרב יהודה הווי קידושי. שני קדושין שהרי הראשון לא נתכוון לקדשה צפרוטה אלא צמאתים זו דלית ליה לרב יהודה צאומר על מנת צאומר מעכשיו דמי והרי קדמו קידושי שני: מאי בנייהו. על כרחיך לרב הונא נמי אסורה לינשא עד שתתן שמה לא יתקיים התנאי וגט בטל וצנייה ממזרים:

ענה על ארבע מן השאלות 11-15 (לכל שאלה – 4 נקודות).

11. "איתמר רב הונא אמר... השתא מיהא לא הוּו קידושי".
הסבר את דעת רב הונא ואת דעת רב יהודה בנוגע לפירוש הדין שבמשנה.
12. על פי רש"י, באיזה מקרה רב הונא מודה שהקידושין אינם חלים, ומדוע הם אינם חלים במקרה זה?
13. "מאי בנייהו... לרב יהודה הוּו קידושי".
מהו המקרה שבו תהיה נפקא מינה בין דעת רב הונא ובין דעת רב יהודה, ומה יהיו הדין והטעם לדין במקרה זה לפי כל אחד מהם?
14. "ותנן נמי גבי גיטין כי האי גוונא... מאי בנייהו... לרב יהודה לא הוּו גט".
מהו המקרה שבו תהיה נפקא מינה בין דעת רב הונא ובין דעת רב יהודה, ומה יהיו הדין והטעם לדין במקרה זה לפי כל אחד מהם?
15. אדם נתן לאישתו גט ואמר לה "הרי זה גיטך על מנת שתיתני לי מאתיים זוז", והאישה רוצה להינשא למישהו אחר אך עדיין לא נתנה לבעלה מאתיים זוז.
על פי רש"י, במקרה זה אין נפקא מינה בין דעת רב הונא ובין דעת רב יהודה. הסבר מדוע.

בהצלחה!